

XVI. évfolyam 36. szám
A.D. 2011. november

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

MILYEN KARÁCSONYOM LESZ?

Marschalkó Gyula nyugalmazott lelkész

„Nem töltjük itthon a karácsonyt” – mondja valaki –, „sielni megyünk Ausztriába, ránkfér egy kis kikapcsolódás a nagy hajtás után, remélem, jól kihasználhatjuk a szabadságot.” „Vidékre megyünk a rokonokhoz” – mondja a másik –, „nagy családi találkozó lesz, remélem, nem lesz hiány enni-innivalóban”. „Nem tudom, mi lesz velem karácsonykor” – panaszkodik valaki –, „munkanélküli vagyok, kifogytam mindenből, betegség is kínoz, magamra maradtam – rossz karácsonyom lesz”. Van, aki elmegy a templomba is és ezt mondja: „Ha máskor nem is járok templomba, de nem vagyok istentagadó, és jobb evangélikus vagyok, mint sokan, akik mindig ott áhítatoskodnak a templomban. De karácsony este mindig ott vagyok. Csillog a szép, nagy karácsonyfa, és egészen el-érzékenyülök, mikor a Csendes éj-t éneklük. Csak ne legyen hosszú a prédikáció. Remélem, szép karácsonyom lesz.”

Lehetne folytatni ezt a képzeletbeli, mégis valós sorozatot, mert talán csak ha gondolatban is, de mindnyájan felelünk arra a kérdésre, hogy milyen karácsonyunk lesz. Ahányan vagyunk, annyiféleképpen. Végeredményben azt fejezzük ki, hogy jó vagy rossz karácsonyunk lesz. De nincs ez a kérdés egy kis önzéssel keverve? Hiszen valójában nem ember csinálja, nem ÉN csinálom a karácsonyt, hanem Isten!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök életet legyen.” (Jn 3,16) Ez a karácsonynak – és minden más ünnepnek is – a lényege. Akkor hát nem jól tettük fel a kérdést. Inkább így kellene kérdezni magunkat: Hogyan adhatok hálát Istennek ezért a végtelen szeretetért? A fentebb leírt feleleteket ezért röviden így lehetne összefoglalni: engem valójában nem érdekel a karácsony. Persze ez nem zárja ki a külsőleges karácsonyi serény készülődést és ünneplést.

Lehet azonban másképpen is készülni a karácsonyra. Megkíséreltem leírni, hogyan. Bár az ismert és elkopotott szavakon könnyű átsiklani. De az ádventi időszak éppen arra jó, hogy ki-ki személyesen és mélyen átgondolja a következőket.

Karácsony ünnepe azt jelzi, hogy Isten annyira szeret engem – igen, éppen engem –, hogy értem Jézust küldte el erre a földre. Hiszem, hogy Ő lett Szabadítómmá minden tudott és/vagy eltitkolt bűnömtől, ami elválasztott Istentől, amikor életével fizetett ezért a keresztfán. Most azért teljes bizonyossággal hiszem, hogy Isten igazi, szerető Édesatyává lett számomra, akinek szeretetében nincs okom kételkedni, akármilyen körülmények között élek is. Rendbe jött az életem! Vele élek nemcsak ebben a múlandó életemben, hanem az örökkévalóságban is. Ezért van tele hálával és örömmel a szívem. Erről akarok beszélni a karácsonyfa mellett is. Tudom, hogy boldog lesz a karácsonyom!

Szüleim első gyermekeként láttam meg a napvilágot egy verőfényes tavaszi napon, 31 éve. Első éveimet egy apró Pest megyei falucskában, Káván töltöttem, majd a közeli városba, Monorra költöztünk. Káva mindmáig sokat jelent számomra; a nagyszülői ház, a vadregényes táj és a dombtetőn lévő evangélikus templom gyermekkorom meghatározó elemei. Nagyszüleim a gyülekezet oszlopos tagjai voltak. A diakonissza nagymamám volt a pénztáros, nagyapám a gondnok. A szüleim mindig is aktívan részt vettek a gyülekezeti életben, édesapám jelenleg a gondnoki teendőket látja el a monori gyülekezetben. Ilyen háttérrel nem csoda, hogy három öcsémmel együtt én is gyakori résztvevője voltam a gyermek bibliakörnek, hittanóráknak és a konfirmáció után az ifinek. Az a léggör és az a lelkiület, amit az ifiben megtapasztaltam, az nagyon meghatározó számomra, akárcsak a piliscsabai és keszöhidegkúti táborkok és a Szélrózsa találkozók.

A Monori József Attila Gimnáziumban érettségiztem 1998-ban és még ugyanebben az évben felvételt nyertem a Hittudományi Egyetemre. Már az első év során közel került hozzám az Ószövetség; a héber nyelv és az ószövetségi teológia, nem kis szerepe volt ebben Muntag Andor professzor úrnak, aki megszerettette velünk ezeket a tantárgyakat. A másodéves koromtól egészen ötödév végéig, az Ószövetségi Tanszéken demonstratorként részt vettem az ott folyó munkában. Diplomamunkámat a Holt-tengeri tekercsek messiásképéről írtam. Ezzel a témával részletesen is foglalkozhattam Göttingenben, ahol egy évig voltam ösztöndíjas. 2005 szeptemberében kezdtem meg a gyakorlati (hatod-) évemet a Deák téri gyülekezetben, ahol ifj. Cselovszky Ferenc és Smidéliusz Gábor voltak a mentoraim. A hatodév során, lelkészjelöltként közelről megismerhettem a lelkészi munkát, és ez az év a szárnypróbálgatás jegyében telhetett. Nagyon sok segítséget kaptam mentoraimtól és az egész gyülekezettől. 2006. június 24-én avattak lelkészé Monoron. Ordinációs ígének Ézsaiás könyvéből választottam azt az igét, amely nagyon közel áll hozzám: „Akik az Úrban biznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Fabiny Tamás püspök úr a pilisi gyülekezetbe küldött ki, ahol két évig voltam beosztott lelkész. Itt Pángyánszky Ágnes és Krámer György mellett és az ő segítségükkel kezdettem el a gyülekezeti munkát, tőlük is sokat tanulhattam. Mindig is szerettem gyermekekkel és fiatalokkal foglalkozni. Pilisen lehetőségem nyílt arra, hogy az óvodásoktól a gimnazistákig, különböző csoportokban foglalkozhattam fiatalokkal a hitoktatói és az ifjúsági munka keretében. A pilisi gyülekezeten belül nemcsak ezt a korosztályt szerettem meg, hanem az egész gyülekezet közel állt és mind a mai napig is közel áll a szívemhez.

2008-tól idén augusztusig doktori képzésben vettem részt, Jutta Hausmann témavezetésével Ábrahám elhívását vizsgáltam meg közelebről. Az elmúlt pár évet nemcsak a tudományos ismeretek és a kutatás szempontjából tartom fontosnak, hanem azért is, mert megismerhettem Takács Dórát, menyasszonyomat, aki jelenleg a Hittudományi Egyetem Kántor Szakának harmadéves hallgatója.

Nagyon örülök, hogy augusztustól újra gyülekezeti szolgálatba állhattam, itt a rákoskeresztúri gyülekezetben. Szeretném továbbadni a lelkészi munka minden területén azt az üzenetet, amivel megbíz az Isten.

„KACSKARINGÓS, GÖRBE” – MÉGIS EGYENES

születésnapj beszélgetés Marschalkó Gyula lelkéssel 90. születésnapja alkalmából – Mirák Katalin

Gyula bácsi, hogyan tekint vissza a megélt évtizedekre?

Ha általában kell megfogalmaznom: kacskaringós, görbe, sok tévedéssel, kudarccal, de áldással is teli hosszú életút az enyém. Az utóbbi időben mindinkább úgy érzem, mintha végig az énekeskönyvünk 327-es énekszövege vezetett volna. Mintha az én

vallomásom lenne ez: „Átölelt Isten nagy kegyelme...”.

Milyen kacskaringókra gondol?

Először is, eleinte nem akartam lelkész lenni. Sokáig erősen foglalkoztatott, hogy opera-énekes leszek. Eközben párhuzamosan kémia-fizika szakra jártam az egyetemen, ahol vegyésznek tanultam. Őszintén szólva mindkettő sokkal jobb „karriernek” tűnt a lelkészi pályánál. Az 1940-es évek elején azonban több impulzust kaptam, döntöttem, s 1942 őszén beiratkoztam a soproni teológiára. A tanulmányaimat 1945-ben fejeztem be, az utolsó háborús évben. Bizony nem volt könnyű a záró szigorlatra készülni bombázások és romeltakarítás közepette!

Az élete Rákoskeresztúron indult, itt született 1921. december 26-án, s 1990 óta újra itt él és szolgál. De mi történt a kettő között?

Magam sem gondoltam, hogy öreg koromban ott fogok élni, ahol születtem.

Először Szegedre kerültem segédlelkésznek, Benkóczy Dániel parókus lelkész mellé. Nagyon élő, eleven gyülekezetet találtam ott. A szórvánnyal együtt 2000 fős gyülekezetben a lelki ébredés időszaka volt ez. A hívek evangélizációs konferenciákra jártak, s ennek látható eredménye is volt, mert az imaórákon alig fértünk be a gyülekezeti terembe! A főnököm összeállított egy imaközösségi névsort, és minden hétfőn együtt könyörögtünk a névsoron szereplőkért. Nagy ereje volt ennek! A szórványmunka számomra nagyon sokat jelentett. Itt ismerkedtem meg a falvakkal, az ottaniak életével és lelkületével. De nem volt könnyű szolgálat, mert 30 km-es körzetet jártam be kerékpárral, télenyáron. Karácsonykor például elbicikliztem a 15 km-re fekvő Kistelekre, majd ugyanúgy haza, hóban. Szeged ezeken kívül azért volt fontos állomás, mert itt ismerkedtem meg későbbi feleségemmel, Szentirmai Annával.

Kérem, mutassa be egy-egy apró mozaikképben a többi szolgálati helyét is!

A következő helyem, Kelenföld egészen más környezetet jelentett. „Előkelő”, városi értelmiségi gyülekezet volt, idősebb Kendeh György pedig nagyon precíz, kitűnő főnök. Testvéri szeretettel fogadott. 9 hónapig szolgáltam mellette, s az alatt a családi asztaluk vendége voltam, náluk kosztoltam, szinte családtagnak számítottam. Akkor lettem Gyula bácsi, a kis Kendeh-gyerekek neveztek el így.

Az első önálló szolgálati helyem a Békés megyei Mezőhegyes volt. Különleges helyzetű faluba kerültem, mert az egyházak kegyura ott az állami gazdaság (birtok) volt. Az biztosította a működési feltételeket: lelkészfizetést, természetbeni ellátást, lakást. Hatalmas, 5 szobás lakásba kerültünk, amit persze nem tudtunk berendezni, kongott az

ürességtől. A templom épülőfélben volt. Ez a jó élet odakerülésem után csak fél évig tartott. 1948 végén, a „fordulatkor” megszűnt a kegyuraság intézménye.

A gyülekezet azonban nem volt hozzászokva az önfenntartáshoz, a kegyuraság elszoktatta az embereket az adakozástól. Egyre szűkebb lett az egyház mozgástere a faluban is, az embereket megfélemlítették. Észrevettem, hogy valaki engem is megfigyel, sőt a párttitkár egyszer fel is jelentett egy gyülekezeti körlevél miatt. A szegedi bíróság elé kerültem, de nem lett nagyobb bajom, fölmentettek. A fenyegető idők ellenére minden évben hívtam vendég igehirdetőt evangélizációs szolgálatra. A vasárnapi istentiszteletek létszáma azonban egyre csökkent. Láttam, hogy ha a faluban sokáig ez a terrorhangulat uralkodik, a gyülekezet előbb-utóbb megszűnik. Közben elkészült az új templom, 1949-ben volt a szentelése.

Vecsésre kerül, ahol meglepetésképpen egy fatemplom, és újabb építkezések várták.

A régi templomot egy német egység még 1944-ben felrobbantotta. A templom pótlására a gyülekezet egy fatemplomot kapott Svájcából, azt használtuk egészen az új templom elkészültéig. A háború alatt a lelkészlakás is összedőlt, azt is fel kellett építenünk. Mindez nehéz anyagi helyzetben folyt. A kezdő gyülekezeti tőkénk mellé egyházmegyei gyűjtést rendeztünk Pest megyében, a Gyámintézettől is kaptunk segílyt. A parókia igazi „társadalmi munkában” épült. A presbitérium kivett két hét szabadságot, és felhúzták a falakat, utána mondták is, hogy most már visszamegyünk a munkahelyünkre pihenni. A lelkészlakás 1962-ben, a templom 1971-ben készült el.

Mindezek ellenére azt láttam, hogy fogynak. Sokat vádoltam magamat azzal, hogy ahová én kerülök, ott elfogy a gyülekezet. Nem vigasztalt, hogy máshol is ez történik. A példaképem Győri János élő és gyarapodó gyülekezete volt Nagytarcsán.

Milyen szerepe volt az életében a zenének?

Kisgyerekkoromban nagyon jó hallásom volt, ezért anyám beíratott a rákoshegyi zeneiskolába zongorázni. Apám a hegyi gyülekezet kántora volt, s egyszer, amikor szabadságra ment, én helyettesítettem. Az első alkalom nagyon nehéz volt, segítséget is hívtam, együtt kínlódtunk, de később bejöttem a harmóniumozásba.

A teológián mindig egy felsőbb éves vezette a teológus kórust. Utolsó éves koromban én voltam a kórus karnagya. Később is minden szolgálati helyemen szerveztünk énekkart.

Amikor 1990-ben visszaköltöztünk Rákoshegyre, láttam, hogy itt is többen tudnak énekelni. 13 évig működött a kórusunk, de lassan elfogytunk, betegség, elköltözés, kiöregedés miatt. A „folytatás” ötlete Eszlényi Ákostól, akkori segédlelkésztől származik: épp akkor vetette fel, hogy jó lenne Keresztúron is énekkart alakítani, amikor a hegyi

A rákoskeresztúri énekkar újra indulásakor (fent) és most (lent)

már elfogyóban volt. 2003-ban alakultunk, az első próbán három tag volt jelen. Azóta működünk, igaz, jelenleg elég gyenge létszámmal.

Milyen benyomások érték Keresztúrra visszakerülésekor?

Nagyapám építtette Rákoshegyen azt a házat, ahol én is születtem. Édesapám itt élt, s én többször meglátogattam, de a gyülekezet dolgairól nem sokat tudtam. Leginkább Ferenczy Zoltán másodlelkész áldásos tevékenységéről hallottam. Gimnazista koromban ismertem meg őt, eggyel fölöttem járt a Fasorban. Később a FÉBÉ diakonissza egyesületben több konferencián együtt voltunk, ott ismertem meg jobban. Akkor lettünk valódi jó barátok és testvérek, amikor mi is ideköltöztünk Rákoshegyre. Akkor még ő is vállalt szolgálatot. Nagy tűzzel prédikált. Itt, a szomszédos Petőfi utcában volt az ún. Rónai-ház. A Rónai család a FÉBÉ diakonissza egyesülethez tartozó bibliás keresztyén irányzathoz tartozott. Az ő hatásuk is meghatározó volt a rákoshegyi evangélikus hitéletre. Sőt, máig az, mert meglátásom szerint a gyülekezet ma élő tagjai közül sokan a Rónaiaknak, és Ferenczy Zoltán szolgálatának köszönhetően maradtak hűségesek a közösséghez.

1990-ben megörököltem az apai házat. Amikor ideköltöztünk, újra kellett ismerkednem a gyülekezettel, a hegyi és a keresztyúi résszel egyaránt. Kósa László akkori parókus lelkésznek felajánlottam, hogy ha kell, segítek az igehirdetésben. Sokszor hívott is, s én örömmel mentem.

Keresztúron szeretettel fogadtak. Volt, aki még ismerte édesapámat, s én is egyre többeket ismertem meg közelebről. A gyülekezetvezetésbe és az anyagi dolgokba azonban nem láttam bele, presbiter sem voltam.

Milyennek látja a mai gyülekezetünket?

Nagyon elerőtlenedettnek. Sokkal többen kellene templomba járnunk, mert nagy gyülekezet vagyunk. Sok helyünk van, kényelmesen elférnénk. Az elerőtlenedés okait lehet személyekhez is kötni, de a világszerte létező általános elvilágiasodás is erősen hat. A Rákosi- és Kádár-időkben a politikai nyomás morzsolta a gyülekezeteket, de ahol volt igazi élő lelkületű lelkész, ott élő volt a gyülekezet is. És ez ma is így van! A lelkész hite és szenvedélye ellensúlyozhatja a szekularizáció sodrását. Korábban a gyülekezetben nem kapott teret az ébredés és az evangélizációs irány, s ez meglátszik a gyülekezet mai állapotán.

Persze a múltat utólag mindig könnyebb okosan látni. Én például csak mostanában kezdek rájönni arra, hogyan kellett volna prédikálnom. Akkor is az igehirdetés lenne az életem, de nem beszélnék el az emberek feje fölött. Sokkal személyesebben és személyre szólóbban kellett volna szólnom, hogy az a szívekbe találjon. Ha újra kezdeném, a mostani tapasztalattal!

Miért történt minden? Csak kegyelem, csak irgalom. Mert visszaillesztettem az életemre, most látom csak igazán, hogyan ölelt át Isten kegyelme. A 90. születésnapomat azzal ünnepelem meg, és azzal ajándékoztam meg magamat, hogy lefordítottam az elején említett éneknek az énekeskönyvből hiányzó 5. versszakát.

Álljon itt, beszélgetésünk végén a nekünk is szóló születésnapi ajándék:

„Nem rabolhatják ezt el tőlem,/Ezt az irgalmat áldhatom,
Erre tekint vágyódó hitem,/Ezt várva kérem, Jézusom:
Adjon erőt, ha szenvedek,/Adjon reményt, ha csüggedek.”

Gyula bácsi, Isten éltesse, s élete további részében is ölelje át az isteni kegyelem!

Rákoshegy, 2011. október 28.

A NŐK SZOLGÁLATA A GYŰLEKEZETBEN

interjú Gerőfiné dr. Brebovszky Éva Deák téri lelkésszel – Szeker Éva

Miért legyen újra Nőegylet Rákoskeresztúron? A munkaág fontosságáról kérdeztük Gerőfiné dr. Brebovszky Éva Deák téri lelkészt.

Milyen történelmi múltra tekint vissza a gyülekezetben a Nőszövetség/Egyesület?

A Deák téri Egyházközségben 1991-ben alakult újjá a Nők Testvéri Szövetsége. A szocializmus előtt Nőegyletként működő közösség feladata elsősorban társadalmi, közösségi jellegű volt. Tea estélyeket, bálokat rendeztek, a bevételből karitatív célokat támogattak. Újraalakulását az aktivizálódó gyülekezeti élet, a táguló lehetőségek, az egyesületi lét előnyei motiválták és az asszonyok lelkesedése és segítő szándéka mozgatta.

A csoportnak milyen szerepe van a gyülekezet életében?

Közösségünk immár 20 esztendeje aktívan jelen van a gyülekezet mindennapjaiban. A látogatásokban, rendezvényekben, nyári táboroztatásokban, istentiszteletek utáni teázásokban, ruha- és kézimunka vásároknak minden rétege a gyülekezetnek élvezi a Nőszövetség aktivitását. Szeretünk rendszeresen találkozni egymással és megbeszélni a teendőket. Nagy hangsúlyt fektetünk a betegek látogatására, idősekkel való beszélgetésre, a gyülekezeti élet segítésére különböző diakóniai feladatok felvállalásával.

Milyen elképzeléseitek vannak e szolgálati terület szélesítésére?

Jelenleg nem tervezzük a szolgálati terület bővítését. Úgy látjuk, az lefedi a szükségleteinket és energiáinkat. Ugyanakkor nagy kihívásnak látjuk a fiatalabb generáció bevonását és betanítását a munkánkba, a jól időzített stafétaváltást.

A GYŰLEKEZETI LÁTOGATÓHÁLÓZATRÓL

A gyülekezeti stratégia kialakítása során – amiről honlapunkon már adtunk hírt – számos alkalommal felmerült a gyülekezeti látogatóhálózat kialakításának szükségessége. A gyülekezet nagysága is indokolja, hogy ne pusztán 1-2 személy feladatának gondoljuk ezt. Annak ellenére, hogy a lelkész bizonyos helyzetekben nélkülözhetetlen, látjuk a laikus látogatás helyét a gyülekezetépítésben. Terveink szerint a hálózat kiépítése 2012-ben elkezdődik. Kezdetben biztosan nem jutunk el minden gyülekezeti tagunkhoz, de szeretnénk előbb-utóbb az összes általunk ismert címen élő hittestvért felkeresni. Kérjük a kedves testvéreket, hogy fogadják bizalommal azt a gyülekezeti tagot, aki felkeresi. A látogatással megbízottaknál lesz lelkészi igazolás, amit első alkalommal meg is fognak mutatni.

Bízunk abban, hogy a látogatóhálózat kialakítása is gyülekezetünk életének elevenedését szolgálja.

A gyülekezet elnöksége

TIPEGŐ

Nagyné Remenár Mónika, a baba-mama kör vezetője

Mindnyájunk öröme, lelkeszőnk segítségével és támogatásával 2010 áprilisában elindult a baba-mama klub. Egy nagyon kellemes hely a mamák és babák számára, ahol a lelki feltöltődésen kívül hasznos tanácsokat kaphat az ember. Szakemberek is részt vettek az összejöveteleken. Volt nálunk gyermekorvos, pszichológus. A legközelebbi találkozóra gyógytornász érkezését várjuk. Létszámunk folyamatosan gyarapodik, mindenkit szeretettel várunk.

KÉPESLAPOK FINNORSZÁGBÓL

gyülekezeti látogatás az északi testvéreknél

Nagyon kedves meglepetéssel vártak a repülőtéren a raumai barátaink. Mindenki egy kézzel kötött meleg, színes házipapucsot kapott a csomagjában. Most, hogy a hűvös esték beköszöntöttek, belebújhatunk ebbe az ajándékba, forró teát iszogatva és a sok-sok fényképet nézegetve hálás szívvel gondolunk vissza a felejthetetlen napokra. A gyönyörű tájakra, a hajóútra, a vidám, közös együttlétekre és az új és régi barátaink kedves vendégszeretetére. (Szalay Zsuzsa)

Meglepetésem! Mint minden alkalommal, az idén is a magyarok búcsúbédje a csodaszép fekvésű Lilja és Pentti Pohjonen taipalmai éttermében volt! Érkezésünk után Lilja rögtön félrehívott, bementünk hozzájuk és ott az előszobában rámutatott a fogason függő pincéreltözetemre, ellentmondást nem tűrő hangon felszólított, hogy gyorsan öltözzek át! Szabadkoztam, hogy jelenleg más feladatom van a csoport segítségével, de próbálkozásom reménytelen volt. Ismét kiskatonának éreztem magam, akinek parancsot kell

végrehajtania, mert most már parancsoló hangon mondta: gyerünk-gyerünk, mert a kedves Vendég már éhes és szomjas! Pár perc múlva már pincérként kínáltam ezüsttálcán a jéghideg, gyöngyöző pezsgőt a magyar és finn Barátaimnak! (Szetlik Tibor)

Finnország: Már korábban is voltam itt, de most többen képviseltük az ifjúságot. Rengeteg kalandot éltünk át együtt, amelyekre itthon, a Kárpát-medencében nincs lehetőség. Mókusles a szállás udvarán, kutyaméretű nyulak, éjjeli futás félhomályban, séta a széles tengerparton, szaunában ücsörgés, majd a tengerből vízben úszni, együtt táncolni egy luxushajón, meglesni egy helyi esküvőt, esténként jókat beszél-

getni. Mindezek mellett természetesen a szervezett programok is rengeteg új élményt nyújtottak. Gyorsan elrepült a 10 nap, és máris a repülőtéren találtuk magunkat, ahol barkóházassal ütöttük el a felszállásig hátralévő időt. (Himes Eszter)

Sohasem felejttem el, amikor már hatodszorra jöttem ki a szállásunkhoz tartozó szaunából, s éjjelkor, nappali világosságban kísértél a stégre a Balti-tenger partján. Szakadt az eső, úgy 16 fok lehetett és mégis minden teljesen nyugodt volt. Csak álltam, csodáltam a part menti vöröses árnyalatú sziklákat, az örökzöld fákat és az acélkék tengert, melyen egészen messzire elláttam. Felettem sirályok repkedtek. Már sokszor jártam a természetet Magyarországon, de Finnországban éreztem is. (Szabó Dávid)

Talán nem mondom túl nagy meglepetést azzal, hogy a finnországi utunk alatt rengeteg csodálatos és/vagy érdekes dolgot láttunk, hallottunk, esetleg ízleltünk. Ilyen messze a megszokott környezetünktől minden izgalmasnak tűnt.

De vajon finn vendéglátóink hogy érezték magukat? Saját hazájukban mi tudtunk-e nekik olyan élményt nyújtani, amit talán sosem felejtene el? Talán nem túlzás, ha ezekre a kérdésekre határozott igennel felelek.

A raumai magyar esten gulyás és mákos tészta volt a menü, hogy valamennyire reprezentáljuk a magyar ízvilágot. A konyhába nem mehettünk be, és ez a végeredményen érezhető is volt. Nem

mondom, nem volt kifejezetten rossz a „gulyás”, csak éppen mi nem neveznénk annak. Mindenesetre, nagyobb sikere volt, mint a mákos tésztának...

Nem csodálkoznék, ha a raumai gyülekezetben azóta is izgalmas magyar ízeket. (Zászkaliczky Panni)

HÍVOGATÓ

ÜNNEPI PROGRAMOK

- november 27. 16 óra** Ifjúsági istentisztelet a gyülekezeti teremben.
Igét hirdet: Deák László iskolalelkész (Pestszentlőrinc), majd gyertyagyújtás a templom előtt felállított adventi koszorúnál.
- december 2. 10–12 óra**
december 4. 15–18 óra a baba-mama kör cserebere napja
kézműves gyermekdelután, vendégünk: Róka Szabolcs mesemondó
- december 9. 14–15 óra** gyermekkalkalom, vendégünk: Joulupukki, a finn Mikulás

BIBLIAI ESTÉK

- november 30. szerda 17 óra** igét hirdet Szebik Károly csákvári lelkész
december 7. szerda 17 óra „Nők szolgálata a Deák téri Gyülekezetben” címmel előadást tart Dr. Sólyom Jenőné a Nőszövetség elnöke, igét hirdet Gerőfiné Dr. Brebovszky Éva Deák téri lelkész
- december 14. szerda 17 óra** igét hirdet Dr. Fischl Vilmos repülőtéri lelkész

ZENÉS ADVENTI PROGRAMOK

- december 3-án 16 óra** Liszt Ferenc Kamarakórus adventi koncertje;
Rákoskeresztúr, templom.
- december 16-án 17 óra** a Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola karácsonyi koncertje; Rákoskeresztúr, templom

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

- december 24.** **17 óra:** Rákoskeresztúr; **17 óra:** Rákoshegy; **20.30:** Rákoscsaba
25. **10.30:** Rákoskeresztúr; **9 óra:** Rákoshegy; **9 óra:** Rákoscsaba;
11 óra: Rákosliget – *úrvacsorai istentiszteletek*
- 26.** időpontok: lásd 25-én – *úrvacsorai istentiszteletek*
- 29. 16 óra:** ifjúsági karácsony
- 30. 18 óra:** gyászistentisztelet Rákoskeresztúr, templom
- 31. 17 óra:** áhítat (az év eseményei képekben) Rákoskeresztúr, gyülekezeti terem
- 2012. január 1.** **10.30:** Rákoskeresztúr; **9 óra:** Rákoshegy; **9 óra:** Rákoscsaba;
11 óra: Rákosliget – *úrvacsorai istentiszteletek*
- 2.** időpontok: lásd 1-jén – *úrvacsorai istentiszteletek*
- január 6. 10 óra** vízkereszt, ökumenikus gyermek istentisztelet, Rákoskeresztúr, templom
16 óra vízkereszt istentisztelet, gyülekezeti terem

SZOLGÁLATAINK

2011. március 1.–október 31.

KERESZTELÉS

Nagy Hunor, Vajda Gergő, Ujvárosi Ádám, Ujvárosi Hanna, Jálics Bálint, Jálics Botond, Varga Arnold, Rostás Anna, Dudás Csaba, Szalma Eszter, Bencze Boglárka, Chikán Doroti Regina Tóth Livia Napsugár, Sziklai Eszter, Fazekas Brigitta, Sélle Anna, Hargitai János Ábel Nagy Roland, Sashegyi Viktória, Goldschmidt Philipp, Kiss Levente, Mucsányi Lora Kata, Mucsányi Miron Máté, Apkó Julianna, Berecz Róbert, Bollók Dalma Liza, Szabó Jázmin Lili, Madarász Vivien, Kóhalmi Aliz, Kóhalmi Zita, Szabó Léna

TEMETÉS

Nagy Sándor (72) Tóth Lajos (55) Nagy Lajosné sz. Tamás Irén (70) Velez Lászlóné sz. Hernádi Angéla (69) Turcsán László (65) Hegedűs Sándorné sz. Varga Eszter (84) Lakos Irma Mária (71) Busi János (77) Buja Györgyné sz. Turcsán Erzsébet (88) Szombati Tivadarné sz. Oláh Ilona (75) Prépost Sándorné sz. Páli Gizella (93) Wéber László (67) Schleckmann Jánosné sz. Mohácsi Zsuzsanna (92) Liczencziás László György (73) Majer Mihályné sz. Sholcz Júlia (90) Fánecs Antalné sz. László Mária (98) Karnauf Sándor (87) Mező Béláné sz. Kiss Zsuzsanna (80) Holló Andrásné sz. Bartos Anna (78) Takaró Sándorné sz. Finsztál Mária (64) Mayer Pál (92) Jáger József (78) Mayer Mihály (77) Géhner Pálné sz. Schleckmann Jolán (73) Mayer Pálné sz. Zimoványi Katalin (89) Schleckmann János (67) Turcsán Tibor (72) Lázár Sándor György (68) Kovács István (90) Novák Pál (62) Nagy Dénesné sz. Tomasovszki Mária (92) Kozma Gábor (99) Percze Gábor (91)

ESKÜVŐ

Gyöngyösi Mátyás – Benkő Bianka, Batiz László – Szakács Adrienn, Nagy Gábor – Süli Csilla, Jónás Viktor – Viesz Judit, Ribai László – Hajnal Mária Tünde, Balázs János – Bobák Szilvia

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákospalotai Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkeszti: a gyülekezet média-csoportja

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakospalota.lutheran.hu>